

skulden efter 2 Aars Forløb, naar de Forbrydelse, hvorom der er Spørgsmaal, staae under en Straffebestemmelse, der ikke medfører højere Straf, end Bøder, simpelt Fængsel eller Niis. Blandt disse Straffe findes altsaa simpelt Fængsel, der efter Lovudkastet kan stige indtil 2 Aar. Er dette nu vel i sig selv og for sig ikke en Betænkelse, som Udvalget troer bør hindre Reglens almindelige Anvendelse, saa er det dog forekommet Udvalget, at der ved denne Bestemmelse vistnok væsentligt kun er taget Hensyn til de almindelige borgerlige Forbrydelse. Det høie Thing vil erindre, at disse overhovedet ere Lovudkastets egentlige Gjenstand, men det vil heller ikke være glemt, at der ved Siden deraf findes et enkelt meget omfattende Capitel, der gaaer udenfor denne Ramme, idet det omhandler Embedsforbrydelse. Det er netop Hensynet til dette Capitel, der har frembragt Tvivl med Hensyn til § 66. Vi troe, at det er farligt at lade Embedsmændenes Strafftylde præscribere med 2 Aar, især naar den er saa betydelig, at Straffen kan stige til simpelt Fængsel i 2 Aar. Det vil efter Bestaffenheden af disse Forbrydelse ofte være Tilfældet, at Brøden ikke er bleven opdaget før et Par Aar, efterat den er begaaet, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor den først kan komme frem gjennem den offentlige Revision, og at der altsaa først efter 2 Aars Forløb kan være Tale om Tiltale. Det kan ikke være undgaaet Opmærksomheden, at i Capitlet om Embedsforbrydelse er simpelt Fængsel betragtet som en alvorlig Straf for alvorlige Brøder, og Udvalget har derfor fundet det tvivlsomt, om det ikke vilde være rettest at unddrage denne Klasse af Forbrydelse fra Bestemmelsen i § 66.

Safs: Det høitærede Thing vil see, at jeg til Capitel 3 har tilladt mig at stille tre, i Grunden ubetydelige Endringsforslag, hvoraf den to sidste vel nærmest kunne betragtes som Redactionsforandringer, der skulde tjene til at gjøre Meningen af vedkommende Paragrapher tydeligere. Til § 37 har jeg foreslaet indsat i anden Linie, efter Ordet Taaber: „Verusebe“. Udvalget har vistnok, som det fremgaaer af Motiverne, meent, at Verusebe, efter den Til-

stand, hvori de bestaae sig, naar de begaae Forbrydelse, skulde (Vord: kunne!) — naar kunne henføres under § 36, hvor der er Tale om „Personer, der ere affindige eller hvis Forstandsevner ere enten saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede og forstyrrede, at de ikke kunne antages at være sig Handlingens Strafbarhed bevidst, eller som i Gjerningens Dieblit mangle deres Bevidsthed“. Det er vel navnlig dette Sidste, der skulde sigte til Verusebe. Jeg kan imidlertid ikke indsee, at Verusebe kunne sættes i Klasse med dem, der aldeles mangle deres Bevidsthed i Gjerningens Dieblit, og saaledes blive aldeles straffri, og jeg vil ikke lade Døren aaben for en Mulighed i den Henseende; thi naar de aldeles mangle Bevidsthed, er Legemet tillige saa aldeles overvældet af den høide Spiritus, at de i Grunden ikke kunne begaae Noget; have de derimod nogen Bevidsthed, og Ondskaben just paa Grund af deres Tilstand kommer frem, kunne de ikke gaae ind under § 36, men maae henføre under § 37, hvor der er Tale om en ringere Straf for Taaber og sjollede Personer, med hvilke de maae sammenstilles. Med disse Ord skal jeg, uden at gaae videre ind paa Sagen, anbefale det af mig stillede Endringsforslag. Naar jeg i den følgende § 38 har foreslaet af andet Stykke at lade udgaae Ordene: „det tilladte“ foran „Nødværge“, betragter jeg det mere som en Redactionsforandring, men dog tillige som begrundet i det, der staaer i sidste Passus af Paragraphens første Stykke. Der er nemlig Tale om, i hvilke Tilfælde Nødværge bliver utilladeligt, og naar der altsaa er nævnt, at der gives et tilladeligt og et utilladeligt Nødværge, saa behøves det ikke at siges her, at det er Overskridelse af Grændserne for det tilladte Nødværge, der er Tale om. Endelig har jeg stillet et Endringsforslag til Slutningen af § 40. Denne Paragraph taler om, at Ukyndighed om Straffeloven, den urigtige Formening, at en Handling efter Samvittighedens Bud er tilladt eller befalet o. s. v., ikke udelukker Anvendelsen af Straf, og deri kan der meget vel ligge, at Straffen i saadanne Tilfælde kan formildes, men jeg har dog fundet det rigtigt, at det udtrykkeligt blev sagt i Loven, at saadan Ukyndighed eller religiøse